

A Fővárosi Ítéltábla a Wiszkidenszky és Tóth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Tóth Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Dr. Vincze Gergely Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Vincze Gergely ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (**I. rendű alperes címe**) I. rendű, a dr. Novák Gábor ügyvéd által képviselt II.rendű alperes neve (**II.rendű alperes címe**) II. rendű, valamint a Gyollai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Gyollai János ügyvéd) által képviselt **III. rendű alperes neve (III. rendű alperes címe)** III. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2014. március 21. napján meghozott 70.P.22.695/2011/50. számú ítélete ellen a felperes részéről 55. és 57. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I-III. rendű alpereseknek személyenként 635.000 (hatszázharmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy II. és III. rendű alperes között 2010. december 9. napján létrejött egyezség azon része, amellyel a II. rendű alperes az egyiptomi forgóvázakhoz kapcsolódó terveket, gyártási, kivitelezési rajzdokumentációkat, a termékek fejlesztéséhez kapcsolódó know-how-t, valamint a termék megjelenítéséhez kapcsolódó szellemi tervrajzot megszerezte, mint lehetetlen szolgáltatásra irányuló szerződés a Ptk. 227. § (2) bekezdése alapján semmis. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy az I. és II. rendű alperes között az egyiptomi forgóvázakhoz kapcsolódó szellemi tulajdon hasznosítására létrejött megállapodás lehetetlen szolgáltatásra irányul, ezért a Ptk. 227. § (2) bekezdése alapján szintén semmis. Harmadik kereseti kérelmében kérte a Ptk. 117. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását, hogy az I. rendű alperes nem rendelkezik az egyiptomi forgóvázakhoz kapcsolódó tervek gyártási, kivitelezési rajzdokumentációk tulajdonjogával és felhasználási jogával, valamint a forgóvázak gyártásához kapcsolódó ismeretekkel mint know-how-val. Negyedik kereseti kérelmében kérte az I. rendű alperest arra kötelezni, hogy a birtokában lévő, az egyiptomi forgóvázakhoz kapcsolódó terveket, gyártási és kivitelezési rajzdokumentációkat a felperesnek adja ki. Ötödik kereseti kérelmében kérte az alperesek eltiltását attól, hogy a perbeli rajzokról másolatokat készítsenek, azokat bármilyen módon felhasználják vagy hasznosítsák, továbbá hogy ennek során a G. nevet felhasználják. Hatodik kereseti kérelmében a Ptk. 81. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 84. § (1) bekezdése alapján kérte annak megállapítását, hogy a III. rendű alperes visszaélt a birtokába jutott üzleti titokkal, amikor 2010. december 9. napján a II. rendű alperesre ruházta át az egyiptomi forgóvázakhoz kapcsolódó terveket, gyártási és kivitelezési

rajzdokumentációkat, a termékek fejlesztéséhez kapcsolódó know-how-t, valamint a termék megjelenítéséhez kapcsolódó szellemi tervrajzot.

Előadta, hogy az úgynevezett egyiptomi forgóvázakkal kapcsolatos szellemi tulajdon - ideértve a know-how-t, a tervrajzokat és gyártási eljárásokat - a vasúti járműgyártással foglalkozó **G-M** Állami Vállalat tulajdonát képezte. A **G-M** szétválását követően a jogutód társaság és a III. rendű alperes között „gentleman's agreement” jött létre, amely alapján az egyiptomi piacra kizárólag a III. rendű alperes szállított forgóvázakat, és ennek érdekében a forgóvázgyártáshoz szükséges szellemi tulajdont felhasználta. Miután a III. rendű alperes csödközelési helyzetbe került, az egyiptomi piac megtartásának érdekében egyrészről a felperes és annak tulajdonosa, a **G. G. Zrt.**, másrészt a III. rendű alperes 2009. január 14. napján megállapodásokat kötöttek, amelyek értelmében a III. rendű alperes az egyiptomi forgóvázakhoz kapcsolódó felhasználói jogokat és az egyiptomi piacra történő szállítás jogát visszaadta a felperesnek, aki ezt követően az egyiptomi forgóvázakhoz tartozó szellemi tulajdon kizárólagos jogosultjának tekintette magát. A felperes 2010. évben azzal szembesült, hogy az egyiptomi állami vasutak által kiírt pályázaton az I. rendű alperes is indult, aki állítása szerint forgóvázakhoz kapcsolódó szellemi tulajdonát a II. rendű alperes közbeiktatásával megszerezte a III. rendű alperestől.

A felperes álláspontja szerint az alperesek egymás között kötött szerződésai érvénytelenek, mivel azok lehetetlen szolgáltatásra irányultak, mert az érintett szellemi jogok kizárólagos tulajdonosa 2009. évtől a felperes volt. Ebből következően az I. rendű alperes jogosulatlanul, a Ptk. 86. § (4) bekezdésének sérelmével használja a felperest illető know-how-t.

Az alperesek kérték a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. A II. rendű alperes előadta, hogy a per tárgyát képező szellemi termékek tulajdonjogát a III. rendű alperessel kötött egyezséggel érvényes jogcím alapján, jóhiszeműen és visszterhesen szerezte meg. A felperes kereseti kérelmei alaptalanok, mert az általa hivatkozott 2009. január 14-i megállapodás létrejöttékor a szellemi termékek nem kerültek a felperes birtokába. A III. rendű alperes szerint a felperes által hivatkozott 2009. évi megállapodás jogszabályba ütközött, ezért semmis. A perbeli tervek nem minősülnek szellemi alkotásnak, nem állnak védelem alatt, ezért a felperesnek nincs olyan joga, amely alapján az alperesekkel szemben igényt érvényesíthetne.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte az alperesek perköltségének viselésére. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a keresetét a 48. sorszámú beadványában a Pp. 146/A. § (1) bekezdésében meghatározott határidő megsértésével módosította, mivel a perbeli bizonyítás során előterjesztett szakértői vélemény nem minősül a Pp. 146/A. § (4) bekezdése alapján új bizonyítéknak, ezért a felperes módosított keresetének 3-6. pontját mint meg nem engedett keresetmódosítást elutasította, és a már korábban is előterjesztett első két kereseti kérelmét bírálta el érdemben. Az elsőfokú bíróság a perben eljáró Szerzői Jogi Szakértői Testület szakvéleménye alapján megállapította, hogy a felek birtokában kizárólag az egyiptomi forgóvázra vonatkozó konstrukciós és gyártási tervek vannak, szöveges dokumentáció, illetve know-how leírás egyik peres fél birtokában sincs, amelyből arra következtetett, hogy a felperes által a perben támadott, az alperesek közötti megállapodásokkal az alperesek know-how jogosultságokat nem ruháztak egymásra, így az sem állapítható meg, hogy a szerződések lehetetlen szolgáltatásra irányulnának. A szakértői vélemény megállapításai, valamint a tanúk elmondása alapján megállapította, hogy az egyiptomi forgóvázak terveivel a felperes és a III. rendű alperes is rendelkezett, amely arra utal, hogy mind a felperes jogelődje, mind a III. rendű alperes jogelődje a tervek tulajdonosa volt. A szakvélemény alapján megállapította, hogy az egyiptomi forgóváz nem rendelkezik olyan egyéni, mással nem megegyező eredeti jelleggel, amely miatt szerzői műnek minősülne, az egyes tervrajzok vonatkozásában pedig a szerzői jogvédelem ideje az 1969. évi III. törvény 51. §-a alapján már a pert megelőzően lejárt. Ebből következően

mind a felperes, illetve jogelődjei, mind a III. rendű alperes, illetve jogelődjei jogszerűen birtokolták a tervdokumentációt, illetve annak alapján jogszerűen végezhettek gyártási tevékenységet. A felperes és jogelődjei a gyártási tevékenységtől a III. rendű alperessel az 1990-es évek elején kötött szóbeli megállapodás alapján tartózkodtak, amely a rendelkezésre álló adatok szerint gyakorlatilag a piac felosztására irányuló megállapodásnak minősült. A felperesnek a II. és III. rendű alperes közötti egyezséget támadó kereseti kérelméből következik, hogy a felperes maga sem vitatta, hogy 2009 januárját megelőzően a III. rendű alperes a tervek tulajdonjogával rendelkezett és ez alapján végezte jogszerűen a gyártást egészen 2009-ig. Az elsőfokú bíróság a felperes és a III. rendű alperes között 2009. január 14-én kötött megállapodások vizsgálata alapján megállapította, hogy nem egyértelmű: a III. rendű alperes az írásbeli tervdokumentáció tulajdonjogának átruházására vállalt volna kötelezettséget, tekintettel arra, hogy a szerződés szövegezése szerint a forgóvázak Egyiptomba történő szállításának jogát ruházta a felperesre a szerződő felek között korábban létrejött piacfelosztási megállapodásra is tekintettel. A másik megállapodás a dokumentáció és gyártási jog visszaszármaztatásáról szól, amelynek fogalomhasználatából szintén nem egyértelmű, hogy a III. rendű alperes csak a dokumentáció átadására vagy tulajdonjog átruházására vállalt-e kötelezettséget. Mindebből következően a felperes nem bizonyította, hogy e megállapodásokkal a III. rendű alperes a tervdokumentáció tulajdonjogát kívánta volna rá átruházni. A felek egyező előadása alapján tény, hogy a megállapodásokkal egyidejűleg a tervdokumentációt a III. rendű alperes a felperes részére nem adta át, amelyre tekintettel a Ptk. 117. § (2) bekezdése alapján a tulajdonjog még akkor sem szállt volna át a felperesre, hogyha a megállapodásokban egyértelműen tulajdonátruházási szándékot rögzítettek volna. Miután 2009. január 14-én a III. rendű alperes a kifejtettek szerint a felperes részére a tervrajzok tulajdonjogát nem ruházta át, a III. rendű alperes a tervrajzok tulajdonosa maradt, ezért az általa 2010. december 9-én kötött egyezségben vállalt átruházási kötelezettség nem irányult lehetetlen szolgáltatásra, hiszen a rajzok tulajdonjogát ebben az időpontban a II. rendű alperes részére át tudta ruházni, illetve a rajzokat át is tudta adni. Erre tekintettel a II. és I. rendű alperes közötti szerződés sem irányul lehetetlen szolgáltatásra. Miután a felperes keresete szerződések érvénytelenségének megállapítására irányult, az elsőfokú bíróság a pertárgy értékeként az első kereseti kérelem tekintetében a II. és III. rendű alperes közötti egyezségben meghatározott 190.800.000 forintos szerződéses értéket fogadta el, míg a második kereseti kérelem által érintett, az I. és II. rendű alperes közötti megállapodás vonatkozásában kikötött szerződéses ellenérték hiányában meg nem határozható pertárgyértéket állapított meg.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára történő utasítását. Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének helyt adó döntés meghozatalát. Előadta, hogy az elsőfokú ítélet ténymegállapításaival szemben a felperes a becsatolt iratokkal megfelelően igazolta a perrel érintett tervdokumentáció és gyártási jog vonatkozásában a kizárólagos tulajdonjogának fennállását. Hangsúlyozta, hogy a III. rendű alperes, illetve jogelődje soha nem végzett komplett forgóváz gyártást, csak alvállalkozóként forgóváz keret gyártással foglalkozott. A III. rendű alperes tevékenysége ellen a felek között akkor érvényben lévő „gentleman's agreement” miatt nem tiltakozott senki. A III. rendű alperes kizárólag az egyiptomi piacra, azon belül pedig kizárólag az S. kooperációra vonatkozó használati joggal rendelkezett, amelyet a 2009. január 14-i szerződésekkel a felperesnek visszaadott. A III. rendű alperes soha nem szerzett tulajdonjogot a terveken, ezzel maga a III. rendű alperes is tisztában volt, hiszen a II. rendű alperessel kötött szerződésben teljes körűen kizárták a

kellék- és jogszavatosságot, illetve minden felelősséget. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a III. rendű alperes, illetve jogelődje bármikor is jogosult lett volna komplett forgóvázat gyártani és szállítani. A G-M szétválását követően a forgóváz gyártás - ideértve az egyiptomi forgóvázat is - jogosultja a G. M. V. Vállalat lett, amely jogot a perben igazolt módon a jogutódok örökölték meg.

A felperes előadta, hogy a 2014. február 24. napján előterjesztett keresetmódosítása nem volt tiltott, mivel a perbeli szakvélemény a Pp. 146/A. § (4) bekezdésében szereplő olyan ténynek, illetve bizonyítéknak tekintendő, amely a keresetmódosítást lehetővé teszi. A szakvélemény kézhezvételéig az egyiptomi forgóvázhoz kapcsolódó terveket valamennyi peres fél szellemi alkotásként kezelte. Amennyiben azonban e legutóbbi felperesi keresetmódosítás meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősülne, ez esetben az elsőfokú bíróságnak a 2011. június 6-i vagy a 2012. szeptember 27-i keresetpontosításban szereplő kereseti kérelmeket kellett volna elbírálnia. Súlyos eljárási szabálysértést követett el tehát az elsőfokú bíróság, amikor nem döntött valamennyi kereseti kérelemről, amely miatt a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének és az elsőfokú bíróság új eljárásra való utasításának van helye.

Az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást az általa elbírált két kereseti kérelem kapcsán. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a 2009. januári megállapodások tartalma egyértelmű, amelyet a meghallgatott tanúk vallomása is alátámasztott. Ennek alapján a szerződő felek a III. rendű alperes fizetéseképtelenségére tekintettel abban állapodtak meg, hogy az egyiptomi piacra való gyártás és szállítás jogát, az egyiptomi piacot a III. rendű alperes a felperesnek adja át. A 2009. januári szerződésekkel tehát a szerződő felek célja az volt, hogy a felperes kizárólagos hasznosítási, gyártási, szállítási, értékesítési, kereskedelmi jogosultságot kapjon az egyiptomi piacon, illetve hogy a III. rendű alperes a jövőben mindezekről tartózkodjon. A gyártás alapjául szolgáló tervek átadására azért nem volt szükség, mert azok eredetijével csak és kizárólag a felperes rendelkezett. A 2009-es megállapodásokat tehát azért nem lehet a tervek tulajdonjogának átruházására irányuló megállapodásként értékelni, mert az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben a felperes soha nem ismerte el, hogy a III. rendű alperes tulajdonjogot szerzett volna a terveken, illetve a megállapodások nem is tervek tulajdonjogának átruházásáról, hanem kizárólagos gyártási jog biztosításáról, illetve garanciális kötelezettségek átvállalásáról szólnak. Az elsőfokú bíróság álláspontja azért is téves, mert ha a III. rendű alperes tulajdonosként rendelkezhetett a tervekkel és azokat érvényesen ruházhatta át a II. rendű alperesre, a tervek hasznosításának jogát nem ruházhatta át, hiszen azokról a 2009. januári megállapodásokban lemondott. A „nemo plus iuris” elv alapján a III. rendű alperes tehát nem adhatott át felhasználással kapcsolatos jogokat a II. rendű alperesnek, ebből következően a II. rendű alperes sem adhatta át azokat az I. rendű alperes részére. Ebben az esetben az elsőfokú bíróság logikáját követve a III. és II. rendű alperes közötti egyezség valóban nem lenne érvénytelen, ugyanakkor a II. és I. rendű alperes közötti hasznosításra irányuló megállapodás mint a Ptk. 227. § (2) bekezdése szerinti lehetetlen szolgáltatásra irányuló szerződés, már érvénytelennek kell, hogy minősüljön.

A felperes vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított pertárgyérték összegét is. Előadta, hogy a II. és III. rendű alperesek közötti egyezség alapján nem bizonyított, hogy a II. rendű alperes 190.800.000 forint ellenérték fejében csak a perbeli forgóvázak terveit szerezte volna meg, amelyet alátámaszt az a körülmény, hogy ilyen értéket a tervek még abban az esetben sem képviselnének, ha azok szellemi alkotásnak minősülnének.

A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, illetve a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete mindenben megalapozott. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok, különösen

az elkészített szakvélemény alapján pontosan állapította meg a tényállást, és abból helyes jogi következtetéseket vont le. A felperes által felhozott hatályon kívül helyezési okok nem olyan súlyúak, amelyek miatt az elsőfokú eljárás megismétlése érdekében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése indokolt lenne. Az elsőfokú bíróság a Pp. 146/A. § (1) bekezdésére tekintettel helytállóan utasította el a felperes elkészített keresetmódosítását. Kiemelte az elsőfokú ítélet indokolásából, hogy az egyiptomi forgóváz a perbeli szakvélemény alapján nem minősül szerzői műnek, míg az egyes tervrajzok mint műszaki rajzok szerzői védelmi ideje már a pert megelőzően lejárt. Erre tekintettel a III. rendű alperes a birtokában lévő konstrukciós és gyártási tervekkel szabadon rendelkezhetett, jogszerűen végezhetett azok alapján gyártási tevékenységet, illetve jogosult volt azok átruházására. Vitatta a felperes által kifejtett álláspontot a 2009. januári megállapodások értékelése körében azzal, hogy a megállapodások szövegéből nem olvasható ki a felperesi fellebbezésben szereplő célkitűzés. Hangsúlyozta, hogy a III. rendű alperes a hivatkozott megállapodások alapján nem mondott le gyártási jogáról. Az I. és II. rendű alperes szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben vizsgálta felül, mert annak első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az ítéltábla mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy indokolt-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése a felperesi fellebbezésben felhozott okok alapján. Az elsőfokú bíróság az 50. számú végzésében helytálló döntéssel utasította el a felperes elkészített keresetváltoztatását. A felperes hivatkozása szerint a keresetváltoztatást a perben készült szakértői vélemény indokolta, amelyre tekintettel a perben szerzői jogi igényt már nem érvényesíthetett. Az ítéltábla azonban rámutat, hogy a szakvélemény megállapításai nem minősülnek a Pp. 146/A. § (4) bekezdése szerinti keresetváltoztatást megalapozó új ténynek, mert az olyan jogkérdésben foglalt állást, amelyről a felperesnek is tudomással kellett bírnia. Az elsőfokú bíróság által érdemben elbírált kereseti kérelmek elutasítására tekintettel értelmezhetetlen a felperes hivatkozása a korábbi keresetpontosítások során előterjesztett további kérelmekre. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján nem volt indokolt.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást érdemben helyesen állapította meg, az ítéltábla a döntésével is egyetértett, annak jogi indokait ugyanakkor csak részben osztja.

Az ítéltábla a felperes és a III. rendű alperes törvényes képviselőinek nyilatkozatára (17. számú jegyzőkönyv) is figyelemmel megállapította, hogy a felperes és a III. rendű alperes között 2009 januárjában létrejött megállapodás megkötését megelőzően mindkét szerződő fél rendelkezett az egyiptomi forgóvázak készítéséhez szükséges műszaki ismeretekkel, technológiával, azaz know-how-val, hiszen - különböző piacokra - mindkét társaság gyártott forgóvázakat. A forgóvázakra vonatkozóan iparjogvédelmi oltalom nem állt fenn, a gyártáshoz szükséges know-how a Ptk. 86. § (3)-(4) bekezdése szerint ugyanakkor védelemben részesül. Mivel a peradatok szerint sem a felperesi, sem a III. rendű alperesi jogelőd részéről nem merült fel igény a másik fél forgóváz-készítési technológiai ismereteinek megszerzésére, a know-how vagy a hozzá kapcsolódó jogok átruházására sem került sor. A perbeli know-how-nak a szerződő felek mindegyike birtokában volt, hasznosítási szerződés egymás közötti megkötése fel sem merülhetett. A felperes és a III. rendű alperesi jogelőd megállapodása ennek megfelelően ténylegesen a III. rendű alperest fenyegető fizetéseképtelenség közeledtére tekintettel az egyiptomi piac megőrzésére irányult, mégpedig annak a

felperes részére történő átadása útján, míg a felperes ellenszolgáltatásként vállalta a III. rendű alperest terhelő garanciális kötelezettségek és pótalkatrész-ellátás teljesítését.

A felperes tehát nem kizárólagosan rendelkezett a forgóvázak előállításához szükséges ipari know-how-val, ezért keresettel összefüggésben vizsgálni kellett, hogy a felperes megállapítási keresetének előfeltételei fennállnak-e. A felperes ugyanis más személyek között létrejött szerződés érvénytelenségének megállapítását csak a Pp. 123. §-a szerinti feltételek teljesülése esetén kérheti. A Pp. 123. §-a szerinti feltételek teljesítését, így a kért megállapításhoz fűződő jogmegóvási szükséglet fennállását a bíróságnak hivatalból kell vizsgálnia. A felperes a jogmegóvási szükségletet azzal indokolta, hogy az egyiptomi piacon az I. rendű alperes versenytársként léphetett fel, miután a III. rendű alperes a felperessel 2009. évben kötött megállapodást megszegve, jogtalanul adta tovább a forgóvázakra vonatkozó műszaki ismereteket.

Az ítéletábrla rámutat, hogy a felperesi hivatkozás nem alkalmas a jogmegóvási szükséglet igazolására. Amennyiben a felperes a III. rendű alperes szerződésszegésére kíván igényt alapítani, úgy sem szükség, sem lehetőség nincs arra, hogy az alperesek közötti szerződéseket eredménnyel támadja. A felperes által állított III. rendű alperesi szerződésszegés egyébként sem eredményezi, hogy az alperesek közötti megállapodásokban kikötött szolgáltatás lehetetlen lenne. A felperesnek emellett nem fűződhet védendő jogi érdeke ahhoz, hogy a piaci versenyt kizárja vagy korlátozza.

Mindezekből következően a felperes a nem tudta igazolni a jogmegóvási szükséglet fennállását, ezért az alperesek között létrejött szerződések érvénytelenségének megállapítására irányuló keresete a Pp. 123. §-ában írt feltételek hiányában nem lehetett alapos.

Alaptalanul kifogásolta a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított pertárgyértéket. A pertárgy értékét a Pp. 26. §-a alapján a felperesnek kell megjelölnie, amely kötelezettsége abban az esetben is fennáll, ha mások által kötött szerződés érvénytelenségét állítja. A felperesi nyilatkozat hiányában az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helyesen állapította meg a pertárgy értékét a támadott szerződésben kikötött ellenszolgáltatás értékére figyelemmel.

Az ítéletábrla a kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel köteles az alperesnél felmerült másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek mértékét az ítéletábrla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2015. április 9.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia s.k.
bíró

A kiadmány hitelél:

